

Isten szeretet

Előfohász: „Az angyal pedig ezt mondta nekik: Ne féljetek, mert íme, nagy örömet hirdetek nektek, amely az egész nép öröme lesz: üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában (Lk 2,10-11).” Ámen.

Gyülekező ének: 136: 1-3: „Dicsérjétek az Urat...”

Fennálló ének: 308: 3: „Meglett ez, és a Szűz méhében...”

Fő ének: 313: „Dicsérd Istent, keresztyénség...”

Köszöntés: „Adjatok hálát az urak Urának, mert örökké tart szeretete! Nagy csodákat művel egymaga, mert örökké tart szeretete (Zsolt 136,3-4).” Ámen

Lekció: János evangéliuma 1. rész 1-18. versei

„Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és az Ige Isten volt. Ő kezdetben Istennél volt. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött. Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága. A világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be. Megjelent egy ember, akit Isten küldött, akinek a neve János. Ő tanúként jött, hogy bizonyosságot tegyen a világosságról, hogy mindenki higgyen általa. Nem ő volt a világosság, de bizonyosságot kellett tennie a világosságról. Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba. A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt: a saját világába jött, de az övéi nem fogadták be őt. Akik pedig befogadták, azoknak hatalmat adott arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazoknak, akik hisznek az ő nevében, akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratóból, hanem Istentől születtek. Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal. János bizonyosságot tett róla, és azt hirdette: Ő volt az, akiről megmondtam: Aki utánam jön, nagyobb nálam, mert előbb volt, mint én. Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre. Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság Jézus Krisztus által jött el. Istent soha senki sem látta: az egyszülött Isten, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt.”

Előima

Megbocsátásnak, kegyelemnek és irgalomnak Istene az Úr Jézus Krisztusban!
Köszönjük Istenünk, hogy a Te Lelked ereje megnyugszik ma is mi rajtunk. Hálásak vagyunk, hogy megszámlálhatatlan adóságaink nagy gazdagsággal Jézus által rendezve vannak. Dicsőség, tisztesség és hálaadás Neked, hogy igazságoddal jössz megítélni a mi szívünket. Lelki örömért, nagy békességért,

szeretetteljes kegyelemért imádkozunk, add, hogy a mi Urunk győzedelmének a hatalmát és erejét ma Igéd által meglássuk. Szegény bűnösök vagyunk, akik Eléd járulunk, nem bátorsággal, hanem alázattal kérünk, hogy Krisztus nevében ajándékozz nekünk lelki és testi gyümölcsöket. Prédikáltasd szent Igédet, felséges Isten, hogy Jézus zászlaját emelje a magasba a mi gyarló életünk is, és megmutassa mindenkinek, hogy mindent a Seregek Urának buzgó szerelme művel velünk. Könyörülj meg rajtunk ma is Istenünk, hogy beszéded minket építsen és célozzon meg teljesen személyesen. Légy hatalmas vezérünk, szent Igéd és Lelked segítsen nekünk megértetni, hogy Te úgy szerettél, hogy emberré lettél érettünk. Add, hogy viszont szeressünk, hogy szent példádát kövessük, amíg tart életünk. Ebben segíts minket Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy örök és igaz Isten. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 234. dicséret 3. verse: „Ó, szeretet, áraszd ránk...”

Textus: János I. levele 4. rész 16. verse

„...és mi megismertük és hisszük azt a szeretetet, amellyel Isten szeret minket. Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is őbenne.“

Ünneplő keresztyén gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Gyermekkoromban nagy érdeklődéssel vártam a tollfosztásnak az időszakát. Így karácsony előtt egészen február végéig a faluban minden házban megfordultunk. Mindig asszonyok végezték ezt a közösségi munkát és a faluban vendégmeghívásra történt a szolgálat. Minden asszony kötelességének tartotta, hogy részt vegyen ezen az eseményen, hiszen sokszor ez alkalommal készültek el a lányok és fiúk számára a kelengyék, a drága ágyba valók. Mi, gyermekek, mindig ott sompolyogtunk az asszonyok szoknyája mellett és hallgattuk beszélgetésüket, éneküket. Az énekeskönyvi dallamok és szövegek, a magyar népdalok, nótacsokrok szövegei és dallamai észrevétlenül így ragadtak ránk. Nagymamáink öröksége szeretetteljes cselekedet által szinte belénk ivódott. Kettős melengető igyekezet volt benne: az örökség kézzel csinált ajándéka és a jövő nemzedék nevelése. Ebből mára már csak az maradt meg, hogy a magyar piacokon szinte kötelező megvenni a nagymama parancsára a kelengyének valót, mert mit fognak szólni a rokonok. Ritkaságba menő dolog szeretni és szeretve

lenni. Mivel is szembesít bennünket a szent és igaz Isten, amikor leültet templompadjainkba és szívünk hústábláira vési örökérvényű áldását, melynek nagyon mély tartalmat hordozó üzenete: „Isten szeretet (1Jn 4,16).” Először is a szeretet a mi életünkben ne a viszonzás és viszont várás pillanata legyen, hanem az Örökkévaló önmaga odaajándékozása ragadjon magával. Isten ugyanis ajándékozó Úr. Olyan, Akinek van, és abból mérhetetlenül ajándékozik. Buzgó szerelmének a lenyomata ez a mai nap. Ő a tékozló Atya. Ad, mert ami az övé, azt akarja, hogy a tied is legyen. Mit mond az idősebb fiúnak a tékozló fiú példázatában: „Fiam, te mindig velem vagy és mindenem a tiéd (Lk 15,31).” Az apa higgadtsága éppen a szeretetet fejezi ki. Emlékezteti őt arra, hogy mindig az apja közelében lehet. Sőt, az atyai vagyon az övé, hiszen mindkét fiú megkapta a részét. (Lk 15,12) Isten nem méricskél a szeretetben. Nem fukarkodik, nem azt várja, hogyha kapott, akkor majd ad. Ő önzetlenül és viszonzatlanul ad. Nem kicsinyeskedik, mint a mi szeretetünk. Nem fölényeskedik, mint a mi szeretetünk. Hányszor mondják az apák gyermekeiknek felróva a sok ajándékot: „Még mennyit adjak? Mindig kevés?” Hányszor hallom az iskolában is gyermekek ajkáról: „Mindig csak én adjak?” Odaajándékozni önmagad idejét, törődésed, figyelmed és kedvességed. Mindezt úgy, hogy nem vársz viszonzást. Úgy, hogy közben lehet, te magad válsz a mások céltáblájává. Ez az örökkévaló szeretet mércéje. Ugyanis nincs nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért. – mondja Jézus. Egy idős szerzetestől, aki már 40 éve szolgál, megkérdezték, hogy miért szolgál a város legszegényebb és legelhagyatottabb részében. A válasza ez volt: Azért, mert előző életemben mindig viszonzást vártam. Istennek megvallottam ezt a bűnömet és tudom, hogy jó helyen vagyok, ahol nincsenek e fajta kísértéseim. Kísértés a viszonzásvárás. Kísértés, mert egyszer csak „adok-kapok” lesz belőle, és nem az irgalmas szamaritánus tette. (ld Lk 10,29-37) Továbbá a szeretet ne rólam szóljon, hanem a másikról. Isten szeretet. Ez a kijelentés azért igaz, mert nem Isten állítja ezt önmagáról, hanem a

szerepelt tanítvány, János szeretné ezt lassan, de biztosan elvetni saját közössége életében és szolgálatában. Ez János számára olyan igazság, ami igaznak bizonyult több ember életében. Az Úr szeretete ugyanis nem öncélú. Önmaga döntött mások szeretéséről. Ez a szeretet mindig kifeje sugároz. Terjed és érzékelteti, hogy nem önös érdek van mögötte. Ez a mennyei szeretet képes volt arra, hogy a dühtől teljesen megszállt Saulból életet mentő és életre hívó Pál legyen. (ld. ApCsel 9) Ez a mennyei szeretet képes volt arra, hogy Fülöpöt odaállítsa az etióp kincstárnok mellé, és megtalálja élete legnagyobb kincsét, Isten Igéjének a gazdagságát és személyének a valóságát. A földi kincsek őrizőjéből Isten gazdag tárházának a drágagyöngye lett (ApCsel 8, 26-41) Ez a mennyei szeretet képes volt arra, hogy a bűnvád mélységében élő Pétert, aki háromszor megtagadta Jézust, újból megkeresse és válaszra kényszerítse a jézusi kérdésre: „Simon, Jóna fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek (Jn 21, 15)?” Ez a mennyei szeretet megdöbbenetette a világi hatalmaskodót és bírót, Pilátust is, hiszen miután beszélt Jézussal csak ennyit mondott a dühöngő tömegnek Jézusról: „Én nem találok benne semmiféle bűnt (Jn 19, 38).” Végül a szeretet ne ünnep legyen, hanem életmód. Az én életem változzon meg. Mert a jelige semmit mondó mindaddig a templom falon, míg az én életemben nem lesz valóság az Úr szeretete. Minden rajta, nagy R-el és minden rajtam múlik. A Vele való közösségetől lesz életmódommá a szeretet. Nem divattá, hanem életmódommá. Amikor elmegyek az orvoshoz, mindig életmódváltásról beszél. Amikor meglátogatom a betegeket, akkor mindig változásról beszélnek. Minden megváltozott körülöttünk. Minden megváltozott, de nem mi alkalmazkodtunk a körülményekhez? Nem mi változtunk meg? Nem mi hasonultunk a világhoz? Nem mi igyekszünk megfelelni egymásnak? A megfelelés már nem teljesen a bensőmből jön. A megfelelés már nem szeretet. A megfelelés feladat, igyekezet és préselt valóság, amikor nem vagyok önmagam. Szeretni az tud igazán, akit megérintett Isten, maga a szeretet. A Bibliában több ilyen érintésről olvasunk. A Változhatatlan,

amikor velem marad, akkor változik meg minden. A vér folyásos asszony azt gondolta, hogy ha csak megérintheti Jézus ruháját, meggyógyul és közben átélte, Jézus szerető átkarolását, mert nemcsak erő áradt ki Jézusból, hanem a hitre szeretettel válaszolt. (ld. Mt 9, 18-26) Péter és János az imádkozás idején, amikor felmentek a templomba délután imádkozni, a templom előtt ülő sánta ember életét változtatták meg Isten szeretetével, mert ezüstjük és aranyuk nem volt, de amijük volt, Jézus Krisztus nevében, mind neki adták, és az hálásszívűvé lett. (ld. ApCsel 3, 1-10) Pál apostol éppen Troászban szolgált és hosszúra nyúlt a prédikációja, de azon az estén nem szerencsétlenséggel, nem tragédiával zárult a közösségi alkalom, hanem Euthikosz átérezte a Lélek életre keltő és melegengető áldását. (ld. ApCsel 20, 7-12) A szeretett személy érintése változtat meg minket és a másik szeretett személlyé válik. Aki szeret, az változtat meg másokat maga körül. Hány ember ezen az estén önmagától kérdezi meg: „Van bennem valami szeretnivaló?” Imádkozzunk közösen azért, hogy az életet, a mi Urunk Jézus Krisztus minden rezdülését felfogjuk. Kérjük Istent, hogy személyesen tudjuk meg, mi a szavak, igék jelentése, a gondolatok értelme és a közösség ereje. Esdekeljünk Istenhez, hogy valóban felismerjük az őszinte mosolyokat és meglássuk a szemekben a szeretetet, amit egyedül az Úr munkál ki. Eljutni arra a felismerésre, hogy Istennel az oldalamon már semmi sem rajtam múlik, hanem Rajta, Akinek szeretete soha el nem fogy. Isten gazdagon lehajló kegyelmével mindent csak Ő tud megváltoztatni az életben. A szeretet adakozó, Isten Jézust adta ajándékba, Aki örök életet hozott, és felszabadította az embert a bűn, a betegség és a szegénység alól. Lásd meg, szeretetével jön feléd Istened az Úr. Enged meg neki, hogy formáljon, gondolataidat, reménységedet táplálja. Imádkozz, hogy induljon, terjedjen, fáradjon el a szeretet szívedig és akkor megtapasztalod, hogy többé nem feladatod lesz a családban, az iskolában, a munkahelyeden, az ellenségeid társaságában, hanem Isten önkéntesévé válsz, Aki elküld, és azt bízza Rád, amit maga is képviselt mindig: a szeretetet. Jézus

megáll a középben és példát ad: „Te is ekképpen cselekedjél (ld. Lk 10,29-37)!” A valóságban, az életben, érzékenyítsd azt a szeretetet, ami Jézusban megjelent, és ma is arra tanít, hogy ha Istenben maradsz és Isten is tebenned, akkor már azt fogod hirdetni hitben meggyökerezve, élő reménységgel és szilárd meggyőződéssel, amit Pál apostol írt a római gyülekezetnek: „semmiféle más teremtmény nem választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Krisztus Jézusban, a mi Urunkban (Róm 8,39).” Ámen.

Utóima:

„Ha emberek vagy angyalok nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy a pengő cimbalom. És ha prófétálni is tudok, ha minden titkot ismerek is, és minden bölcsességnek birtokában vagyok, és ha teljes hitem van is, úgyszólván hegyeket mozdíthatok el, szeretet pedig nincs bennem: semmi vagyok. És ha szétosztom az egész vagyonomat, és testem tűzhalálra szánom, szeretet pedig nincs bennem: semmi hasznom abból. A szeretet türelmes, jóságos; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat. Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el nem múlik. De legyen bár prófétálás: el fog töröltetni; legyen nyelveken szólás: meg fog szűnni; legyen ismeret: el fog töröltetni. Mert töredékes az ismeretünk, és töredékes a prófétálásunk. Amikor pedig eljön a tökéletes, eltöröltetik a töredékes. Amikor gyermek voltam, úgy szóltam, mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek, úgy értettem, mint gyermek; amikor pedig férfivá lettem, elhagytam a gyermeki dolgokat. Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert Isten. Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három; ezek közül pedig a legnagyobb a szeretet (IKor 13).” **Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...**

Adakozás: „Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ne ajándékozna nekünk vele együtt mindent (Róm 8,32)?”

Áldás: „Maradjon velünk, Uram, szereteted, mert mi is benned reménykedünk (Zsolt 33,22)!” Ámen.

Záró ének: 318. dicséret: 1-6. versei: „Jer mindnyájan örüljünk...”